

Самата мисъл, че татко може би е жив, ме разтрепери. Но петнайсет години бяха много време. Във всеки случай явно се бе скрил доста добре. Може би сега дори изглеждаше съвсем различно. Всеки път, когато разговарях с дядо за татко, той само казваше: „Баща ти е мъртъв, Джули. Остави нещата такива, каквито са.“

Но беше ли истина това?

Взех книгата от пода и отворих на последната страница, последната записка.

„Удсвю“, 31 декември 1995

Тръгна, без да си вземе сбогом. Може би така е по-добре. Пропуснахме едно съзливо сбогуване, но никога не съм чувствал сърцето си по-празно.

Опитах се с всички сили да го убедя да остане, но явно не беше достатъчно. И може би това, което той върши, е правилното нещо. Може би това ще ни спаси, ще ги спаси. Не знам. Но се надявам, че никога няма да ми се наложи да разкажа на Джули истината.

Трябваше да препрочета последната записка няколко пъти, за да разбере съдържанието.

Татко си тръгнал от „Удсвю“, за да ни спаси всички.

От какво да ни спаси?

И защо беше толкова важно никога да не разбирам *защо* той е заминал?

„Тук вътре трябва да пише нещо повече“ – помислих си и започнах отново да оглеждам стаята. Може би дядо искаше да открия истината, която се намираше някъде на тавана. Имаше толкова купчини с книги, документи и кутии, че беше трудно да се придвижвам. Наслуки започнах да се ровя в документи, книги и

справочници, но не намирах абсолютно нищо интересно.

Под един избледнял вестник от 24 април 1987 година съзрях кожен куфар, не по-голям от малка кутия. Изглеждаше ми познат. Вдигнах го и го сложих в скута си. На него с големи ръкописни златни букви пишеше „ЛИЧНО“.

Сега се сетих откъде ми беше познат.

Трябва да е било във втори или трети клас. Слязох във всекидневната, за да помоля дядо да ми помогне с някаква домашна работа. Но точно тогава той не беше там, затова реших да го изчакам. Седнах във фотьойла му и се огледах. А на масата до фотьойла лежеше малък черен куфар от кожа.

Тъкмо го бях взела, за да го разгледам по-отблизо, когато дядо влезе и видя с какво се занимавам. Изтича към мен и изтръгна куфара от ръцете ми. След това ми изчете най-ужасното конско, което някога съм получавала от него. Каза ми, че никога, НИКОГА повече не трябва да тършувам в нещата му. След това излезе от стаята с бързи крачки, които напомняха гръмотевична буря.

Никога не го попитах какво имаше в куфара. Освен това после никога повече не видях самия куфар.

Не и досега.

Отворих го и открих дебела купчина снимки. Най-горната, изглежда, беше копие на сватбената снимка на баба и дядо. Имахме същата на стената във всекидневната. Баба Пенелопе изглеждаше фантастично в сватбена рокля, а и дядо не оставаше по-назад по красота.

Разрових снимките. Видях татко като малък, „Удес-вю“ през пролетта, дядо в обора с новородени телета. Татко и мама на стъпалата на църквата.

Спрях. Оставих купчината встрани и продължих да държа в ръцете си една снимка на цялото семейство. Баба и дядо, мама и татко. Но това, заради което пробягаха тръпки по цялото ми тяло, бяха децата, които родителите ми държаха на ръце.

Всеки имаше по едно момиче.

Абсолютно еднакви.

И тогава разбрах, че имам, или поне съм имала, близначка.

Първата ми мисъл беше:

Не.

Не може да е вярно. Никога не съм имала сестра. Винаги сме били само аз, мама и дядо. Ако съм имала сестра, то тя сигурно вече беше мъртва.

Или?

Защо никога нищо не ми бяха казвали за нея?

Започнах да се задушавам, затова взех малкия кожен куфар, бързо изскочих от тавана, слязох на първия етаж и излязох във на стълбището. Седнах на стъпалата, въпреки че бяха студени, и се опитах да се концентрирам върху дишането си.

Гарваните стояха навън, разпръснати, в момента не изглеждаше да се интересуват от мен. Отворих куфара на дядо, за да извадя всички снимки. Искях да проверя дали няма още фотографии на сестра ми, които да ми разкажат какво се е случило с нея. Гробище, надгробен камък, каквото и да е. Снимките се разпръснаха по стълбището, но междувреме нещо друго изпадна от тях. Нещо, което бе лежало заровено под всички снимки.

Ключ.

И тогава си помислих за това, което дядо избоботи в болницата. „Ключ“. И „татко“.

Това ли беше ключът?

Вдигнах го от земята и веднага забелязах, че бетвърде малък за обикновена врата. Имаше малка дупчица в средата, а под нея три цифри: 967.

„Трябва да е някакъв много специален ключ – помислих си, – след като дядо го е оставил тук, сред най-ценните си снимки и спомени.“

Но закъде беше той?

Прибрах ключа в джоба си и отново извадих снимката с нас, с цялото семейство Мур. Не бях сигурна коя от двете съм аз, но след това открих, че едното дете има верижка около врата си. Приближих се още повече до снимката и тогава видях, че верижката представлява скорпион.

Скорпион.

Мислех за химикалката и кутийката, фигурата, която бе издълбана в дървото. Погледнах пак снимката. Не, никога преди не бях виждала верижката, значи не беше моя.

„Какво, по дяволите, ще правя?“ – питах се. Беше трудно да възприема всичко това. Наистина ли имах сестра?

Отново се сетих за химикалката. Никога не бях изпитвала толкова силна зависимост – дълбоко в себе си усещах, че *трябва* да я взема още веднъж в ръцете си.

Върнах снимките обратно в куфара и го занесох горе, в стаята си на втория етаж. Там издърпах леглото и извадих дъските от стената. Взех раницата. После седнах на пода. Развързах я бавно.

И там беше химикалката.

Извадих я. Не виждах нищо друго. Държах я пред себе си и я разглеждах от всички ъгли. Можеше да се каже, че е красива. Чувствах я като приятел.

Завъртях я – точно както направих в гората, докато

не се чу щракване. Но сега не се случи нищо. Луната не се показа зад облаците. Върнах горната част на химикалката в неутрална позиция и тогава забелязах, че мога да я завъртя с една степен и на другата страна, към себе си.

Едва я бях завъртяла и ръката ми се затопли. Химикалката започна да се тресе и да променя цвета си. Стана червена, почти като нажежена. Опитвах се да я завъртя обратно, така че да престане да се тресе и да свети толкова силно, но не успях. Колкото и да се опитвах и да я дърпах, тя изобщо не искаше да помръдне. Стаята ми се освети, сграбчих здраво химикалката. Забелязах, че дишането ми се учести, дъхът не ми стигаше, но същевременно не усещах нищо. Бях като парализирана.

Изведнъж химикалката спря да свети. Сега вече можех да я завъртя обратно до нормалната ѝ позиция.

Дишах тежко. Не ми трябваше огледало, за да разбера, че косата ми е наелектризирана. Но болка не изпитвах никъде по тялото си, даже точно обратното. Чувствах се силна. Свежа. Пълна с енергия.

„Тази химикалка е вълшебна“ – казах си. Не можех да намеря по-добро определение за нея, но същевременно трябваше да има някакво обяснение защо е такава. Помислих си за буквите, които написах тук прединия път, името ми, което прогори хартията.

Взех нов лист от чекмеджето на бюрото си и го сложих на масата пред себе си. Не исках химикалката да започне да се тресе отново, затова, преди да я приближа до листа, я завъртях в другата посока.

Но какво щях да напиша?

Погледнах навън към тъмната гора и написах „СВЕТЛИНА“ с главни букви. Изминаха няколко секунди и хартията започна да гори.

СВЕТЛИНА

Буквите прогориха хартията, но погледът ми бе привлечен към прозореца. Изправих се, промъкнах се до завесите и ги разтворих докрай. И там, върху тъмното небе, облаците се раздалечаваха едни от други и разкриваха бялата кръгла луна. Тя светеше толкова силно и ясно, че почти бе болезнено да гледаш в нея. Като че ли цялото стопанство бе огряно. Ако не знаех, че приближава полунощ, щях да кажа, че е средата на деня. След това светлината постепенно отслабна, а междувременно в стаята ми замириса на изгоряло. Завтекох се обратно към масата, където буквите започваха да продупчват листа. Думата, която бях написала, ясно личеше по осемте дупки в хартията.

„Не е възможно“ – помислих си.

Не можеше да е вярно!

Отново хванах химикалката и усмихвайки се, написах следващата дума с четливи главни букви. Скоро след това те се появиха върху хартията една по една:

ПАРИ

Заслушах се. Чаках напрегнато нещо да се случи. Отидох до прозореца отново, отворих го и погледнах към земята навън. Очаквах всеки момент да видя как пачки пари влетяват през прозореца и напълват цялата ми стая, но нищо не се случи. Завесите не помръднаха. Небето не се отвори. Само на листа имаше пак четири малки дупки.

Защо нищо не се случваше?

„Трябва да опитам нещо друго“ – помислих си.

Може би „пари“ е твърде общо. Може би трябва да съм по-малко конкретна. Или повече.

Написах още четири букви и зачаках. Постепенно станаха видими.

ДЪЖД

И още преди да успея да стигна до прозореца, чух как първите капки дъжд започнаха да барабанят по покрива. Усилваха се все повече и повече и се превърнаха в най-големия порой, който някога бях виждала. Дъждът трополеше толкова силно по покрива, сякаш всеки момент щеше да мине през него. Скоро след това пороят постепенно намаля, а междувремежно буквите прогориха хартията.

„Това е ненормално“ – помислих си и седнах на леглото отново. Можех да напиша нещо върху хартията и то се случваше веднага след това! И все пак очевидно не можех да пиша каквото и да е. Малко по малко започнах да проумявам какво откачено нещо бях намерила и в какво оръжие можеше да се превърне, ако попаднеш в неподходящите ръце. Не бе чудно, че някой искаше да се сдобие с химикалката.

Но откъде знаеха за нея?

Исках да експериментирам още, да напиша повече неща, да изпробвам различни думи и да видя дали мога да стигна до някакво по-точно обяснение как действа химикалката. Но нещо ме накара да изчакам, да отида пак до прозореца.

Гарваните се бяха събрали и бяха дошли по-близо. Пак бяха вперили поглед в мен. Преброих ги отново. Три пъти.

Сега бяха само единайсет.

И вече бях абсолютно убедена, че нещо не е наред.